

Als het aan de (aristo)kat lag, dan koos ze voor de harp!

Onze tweede harpsprokkel is er eentje met een fluwelen randje. De films van Walt Disney betoveren al decennia lang de fantasie van kleine (en grotere) kinderen. Maar onder die magische vernislaag komt vaak een achterliggende boodschap of ideologie piepen. Zo ook bij de Aristocats, een film die in 1970 voor het eerste uit de Disney Studio's rolde.

Wanneer mevrouw Bonfamille, een gevierde opera zangeres, in haar testament haar riante vermogen nalaat aan haar kat Duchess en de drie kittens Marie, Berlioz en Toulouse is dat buiten de wil van de butler gerekend. Hij ontvoert de pluizige familie om de erfenis zelf te kunnen opstrijken. Gelukkig vinden ze dankzij de straatkat Thomas O'Malley en zijn jazz band hun huis in de chique buurt van Parijs terug. De butler wordt in een doos naar Timboektoe gestuurd en de poezels leefden nog lang en gelukkig. Althans, daar gaan we toch van uit want als meerdere poezen hetzelfde huis delen ... 😊

In de scène 'Everybody wants to be a cat' speelt Duchess geraffineerd op de harp als intermezzo bij de rafelige jazz leden die luidruchtig tekeer gaan op hun banjo, trompet en drum. Naast een verschil in stijl komt ook het klasse-verschil hier vrij duidelijk om de hoek kijken. Disney zet de straatkatten met hun entertainende muziek tegenover de netjes opgevoede Duchess met de harp als 'wow'-factor. Alles valt even stil als zij een paar glissando's en arpeggio's op de harp tovert.

Zo ook in de scène 'Scales and arpeggios' waarin de kittens piano spelen en Marie haar zang moet oefenen. Duchess benadrukt het belang van deze technische oefeningen om bij de culturele top te horen.

Harp spelen staat vandaag nog steeds als erg deftig aangeschreven, maar gelukkig zijn er ook veel kinderen die net door het zien van deze film met harpspelen zijn begonnen... lag het dan toch aan de (aristo)kat? 😊